

Omkræds, Måsterne altsaa 40 Linier i Omkræds eller 10 Linier i Firkant; d) Nalestielben 15 Linier i Omkræds, Måsterne altsaa respective 30 Linier i Omkræds og $7\frac{1}{2}$ Linie i Firkant, og e) Nalevaadkalvestielben 12 Linier eller 4 Tomme i Omkræds, Måsterne følgelig respective 2 Tommer i Omkræds og $\frac{1}{2}$ Tomme i Firkant. Ved en saadan nøiagtig Dyrktelse, der selsølgelig sigter til i ndvendigt Maal af Måsterne, bliver det muligt for dem, der binde Garnene, at paase Måsternes tilbørlige Størrelse, endog uden at have Stieldene ved Haanden. Det vilde vel være endnu simplere, og som Følge deraf endnu mere forstaaeligt for Garnbinderne, om det simpelt hen kunde bestemmes, at ethvert Garn skulde bindes med visse Måster pr. Alen, men dette lader sig dog ikke med fuldkommen Nøiagtighed bestemme, blandt andet, fordi Knuderne optage forskjelligt Rum efter Garnets større eller mindre Tykelse og fordi det meget vilde afhænge af Strækningens Grad og Maade, om et saadant Maal vilde passe.

Naar det i Slutningen af § 3 i Forordningen af 15de December 1750 samt i § 4 sammesteds bestemmes, at de, som i Mørke eller taaget Veir udsatte deres Garn og derefter forsøgte det rette Mæd, skal rette det, saasnart klart Veir indfalder, samt at de, som ikke rette deres af disse Grunde fælsatte Garn, før Inquisition stæer, eller Naboerne derover anse, skulle hver Gang bøde 2 Rd., saa finder Commissionsen herved at bemærke: at det synes vel naturligt, at naar Nogen af de anførte Grunde er kommen til uvitterligt at sætte sit Garn fæls, bør han være angerløs, men da han maa vide, under hvilke Omstændigheder han udsatte sit Garn, har han den største Dpfordring til, saasnart Veirlyget og Dagen tillader ham det, at undersøge, hvorledes han har sat, og at rette Feilen; og gjør han ikke dette, synes han at burde være underkastet den almindelige Straf for ulovligt Sættereri, og ikke, saaledes som § 5 bestemmer, være straffri, indtil det tilfældigviis opdages enten af Fogden eller Naboerne.

Jøvrigt formener man, at der ved Bestemmelserne om Straf her bør skjælnes imellem ulovligt Sættereri og Brugen af ulovlige Red-

skaber. Den første Overtrædelse synes det ikke naturligt at straffe med Redskabernes Fortabelse, da disse jo her forudsættes at være, som de skulle være, hvorimod det synes tilstrækkeligt, at ulovligt Sættereri, eller Sættereri paa anden Maade end den i det Foregaaende foreslaaede, straffes med en Bøde, der formeentlig passende kan fastsættes for hver Gang til 20 Rd., saaledes som forhen var bestemt, naar han uden Søgemaal rettede for sig, men det dobbelte Bødeløb, naar han lader sig stævne og ved Dom findes skyldig. Skjøndt Garnene efter vort Forslag ikke i dette Tilfælde, hvor de kun ere ulovlig satte, bør forbrudes, er det derimod formeentlig en Selsølgelse, at de strax af Kongens Foged, eller den Autoritet, som vi agte at foreslaae til Control for det hele Limfjordsfiskeriet, bør for Bedkommendes Beføstning optages, saafremt han ikke paa Dpfordring strax foranstalter saadant.

Derimod bør Brugen af ulovlige Redskaber formeentligen fremdeles ved Bundgarnsfiskeriet, som i alle andre Tilfælde medføre Confiskation af det hele Garn, uden Hensyn til, om endeel af samme maatte være lovligt, samt derhos en Mulct, som dog synes at burde være ringere, end Mulcten for ulovligt Sættereri, fordi Confiskationen er forbunden med den her omhandlede Forseelse; og da Graden kan være meget forskjellig ved Redskabets Ulovlighed, synes det passende, at denne Mulct sættes imellem et vist Maximum og Minimum, der paa Grund af, at et Bundgarn f. Ex. har en Værdi af mindst 30 Rd., kunde bestemmes til fra 2 til 10 Rd. for hvert Bundgarn og for hver Rad.

Mulcterne samt det Confiskerede burde vel, som hidtil, tillægges Angiveren, hvor en saadan høves, men i andet Fald, eller hvor Angiveren renuncerer paa sin Ret, Politikassen.

Med Hensyn til de i Placat af 28de August 1790 indeholdte Bestemmelser, der forandre den i § 4 i Forordningen af 1750 givne Tilladelse for enhver Fisker til at optage de ulovlig satte Garn derhen, at dette skal stæe af en Rettens Betjent, samt derhos bestemmer, at Sagens Bærning skal være det, hvor Forseelsen er begaaet, finde vi, at disse Bestemmelser bør optages i den nye Lov.